

Arrest

nr. 134 470 van 2 december 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 21 november 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 april 2011 België binnen. Hij was in het bezit van een geldig Servisch paspoort. Op 14 april 2011 meldde verzoeker zich aan bij de administratieve diensten van de stad

Oostende en werd hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 9 juli 2011.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 1 juni 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juli 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 25 juli 2011 ter kennis gebracht.

1.4. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 18 oktober 2011 nr. 68.674 werd de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd.

1.5. Op 9 november 2011 werd de aanvraag tot medische regularisatie door de Dienst Vreemdelingenzaken onvankelijk verklaard.

1.6. Op 21 november 2013 werd de aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 juni 2011 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 27 november 2013.

Verzoekende partij heeft beroep ingediend tegen deze ongegrondheidsbeslissing van 19 december 2013. Dit beroep is nog steeds hangende bij de Raad. De zaak is gekend onder het rolnummer 143121.

1.7. Op 25 november 2014 werd verzoekende partij opgepakt door de politie van Oostende en opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas.

1.8. Verzoeker heeft op 28 november 2014 bij faxpost een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing.

1.9. Op 25 november 2014 kreeg verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten waartegen verzoeker een vordering heeft ingeleid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze zaak wordt op dezelfde terechtzitting behandeld als onderhavig beroep.

1.10. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S., P. (...) (R.R.: 081111544906)

nationaliteit: Servië

geboren te Belgrado op X

adres: X

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 09.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegron**d is.*

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

*Er worden medische elementen aangehaald voor S., P. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 18.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elemente niet weerhouden konden worden gezien medische behandeling en opvolging **beschikbaar en toegankelijk** zijn in het land van herkomst, Servië.*

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

2.1. Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.
[...].”*

Uit deze bepaling blijken de volgende voorwaarden om bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing te vragen: de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel die imminent wordt, de vreemdeling heeft tegen deze verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel reeds een vordering tot schorsing ingediend, deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

2.1.1. *In casu* blijkt dat de vordering tot schorsing en annulatie ingediend bij verzoekschrift van 19 december 2013 tegen de beslissing van 21 december 2013 op de rol werd ingeschreven onder het nummer 143121. De Raad heeft zich nog niet uitgesproken over deze vordering. Voorts werd op 25 november 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen waartegen verzoeker op 28 november 2014 een beroep heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

2.1.2. Er kan worden besloten dat verzoeker van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt *in casu* het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met

het oog op verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen zodat aannemelijk is dat de behandeling van het schorsingsverzoek bij voorlopige maatregelen hoogdringend is en dat verzoeker diligent heeft gereageerd. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker wel diligent gereageerd.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Wat de aangevoerde ernstige middelen betreft, beroept verzoeker zich in het eerste middel uit zijn huidig verzoekschrift op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"De arts-attaché stelt in haar beslissing dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat mantelzorg vereist is voor verzoekende partij.

De arts-attaché schrijft in haar advies het volgende:

"Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene."

Verzoekende partij begrijpt niet waaruit de arts-attaché deze impressie heeft kunnen halen.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de arts-attaché onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen en niet alle standaard medische getuigschriften, noch de consultatieverslagen heeft gelezen.

Verzoekende partij neemt akte van het feit dat de arts-attaché geen rekening wenst te houden met enkele attesten, aangezien er geen identificatiegegevens zouden zijn ingevuld, maar stelt dan wel vast dat de arts-attaché teruggrijpt naar de consultatieverslagen (m.n. het consultatieverslag dd. 16.09.2013) - waarop dezelfde standaard medische getuigschriften gebaseerd zijn - om haar beslissing nagenoeg volledig te motiveren.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij hier zeer onredelijk te werk is gegaan.

In die zin is de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

III.1.4. Verzoekende partij is tevens van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel veelvuldig geschonden is in de thans bestreden beslissing.

Ten eerste werd onzorgvuldig omgesprongen met de inhoud van de standaard medische getuigschriften (Cf. supra).

Daarenboven stelt de arts-attaché in haar advies dat zou blijken uit de standaard medische getuigschriften van dokter Herregodts dat de medicatie onregelmatig genomen werd doch dat de betrokkene op dat ogenblik zijn medicatie meer regelmatig zou nemen, dat de paranoïde wanen stilaan de vorm aannamen van paranoïde schizofrenie waarbij de positieve symptomen (wanen, hallucinaties, agitatie) onder controle leken door de medicatie en de betrokkene hoogst waarschijnlijk nog steeds zeer gedesorganiseerd dacht (moeilijke communicatie), doch dat er recent minder tekenen van angst en agitatie waren, dat psychotherapeutische inzichten zeer gering waren en dat de prognose ongekend was.

Verzoekende partij begrijpt geenszins uit welke informatie de arts-attaché dergelijke impressie zou kunnen krijgen.

Meer nog. De arts-attaché lijkt de diagnose van de behandelende arts naast zich neer te leggen en 'veronderstelt' dan maar - zonder verzoekende partij te onderzoeken - dat het om een klein angststoornisje zou gaan.

Ook de behandelende arts van verzoekende partij, dokter Herregodts, begrijpt geenszins hoe de arts-attaché dergelijke conclusie kon trekken uit zijn uitgebreide verslagen.

De behandelende arts stond er dan ook op enkele kanttekeningen te richten aan de arts-attaché. (...)

Bovendien vermeldt ieder standaard medisch getuigschrift dat verzoekende partij nood heeft aan intensieve psychologische begeleiding en dat medicatie en mantelzorg voor haar aandoeningen levensnoodzakelijk zijn.

Hoe kan de arts-attaché nu stellen dat haar aandoeningen niet levensbedreigend zouden zijn?!

Verzoekende partij kan dan ook moeilijk begrijpen dat de arts-attaché hieruit afleidt dat er geen contra-indicatie zou zijn om te reizen. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de arts-attaché het dossier niet goed heeft gelezen, minstens niet bestudeerd heeft.

III.1.5. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Servië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

Er werd immers letterlijk in elk medisch certificaat weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg. (..)

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Servië de nodige medische mantelzorgen beschikbaar zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Servië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is (zij lijdt aan "posttraumatische stress stoornis" met duidelijk paranoïde wanen met evolutie naar paranoïde schizofrenie, is niet in staat om zelfstandig te functioneren en mantelzorg is noodzakelijk), verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Servië ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en mantelzorg zodat verdere behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken." (...) Ten overvloede wenst verzoekende partij naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. X van 29 februari 2012 (Stuk 4)5:

"57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, met het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering."

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg.

De bestreden beslissing motiveert enkel omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Servië.

III.1.7. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat een ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte medische evaluatie van zijn gezondheidssituatie. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet manifest in strijd zijn met de inhoud van de aangebrachte medische stukken en of een correcte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

2.2.3 Verzoeker uit kritiek op het advies van de arts-attaché waarin gesteld wordt dat mantelzorg niet strikt medisch vereist is terwijl dit letterlijk in elk medisch certificaat is weergegeven dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg "Hieronder wordt telkens het antwoord gegeven op vraag F/ van het standaard medisch getuigschrift. Deze luidt als volgt: 'Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medisch opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?'

• Standaard medisch getuigschrift dd. 16.09.2013

'Zeer veel en intensieve mantelzorg vereist (en wordt door familie en vrienden voorzien).'

• Standaard medisch getuigschrift dd. 25.03.2013 'Familie en mantelzorg zijn zeer belangrijk hier.'

• Standaard medisch getuigschrift dd. 24.05.2011

'De familiezorg is optimaal (Hier in België).''

2.2.4. Waar verzoeker stelt dat niet werd onderzocht of er in Servië voldoende gespecialiseerde medische begeleiding en verzorgingscentra zijn, kan het volstaan op te merken dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts vereist dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling.

2.2.5. De arts-attaché heeft tevens gemotiveerd dat uit de voorgelegde medische getuigschriften *“alleszins niet blijken dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een psychotische decompensatie of een eventuele reële suicidedreiging”* en verzoeker na september 2013 geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen heeft aangebracht. Waar verzoeker lijkt te beweren dat zijn psychische aandoening die gepaard gaat met een suicidegevaar mogelijk groter wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst impliceert dit nog niet dat automatisch dient te worden geconcludeerd dat de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dient niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat verzoeker kan reizen en in Servië kan beschikken over de nodige medicatie en een opvolging door artsen met de vereiste specialisaties. De vaststelling dat verzoeker in België intensieve mantelzorg krijgt van zijn familie en vrienden wordt niet ontkend, enkel wordt gesteld dat opvolging en begeleiding beschikbaar en toegankelijk is in Servië (zie *“Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg)”*).

2.2.7. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de in het standaard medisch getuigschrift omschreven ziekteverschijnselen tot een andere conclusie komt dan dokter H. laat op zich evenwel niet toe te besluiten dat enige beoordelingsfout werd gemaakt. Evenmin kan uit het standaard medisch getuigschrift en een consultatieverslag van 25 juni 2013 waarnaar de verzoekende partij refereert, afgeleid worden dat verzoekers nood aan mantelzorg essentieel is (*“mantelzorg wordt vermoedelijk zeer goed opgenomen door de familie en landenoten hier”*), noch dat deze uitsluitend door zijn familie kan worden gegeven. Indien uit het bij het verzoekschrift nog toegevoegde medisch attest van 25 november 2014 blijkt dat de detentie van verzoekende partij enkel kan leiden tot een toename van negatieve symptomen en zelfs tot zeer impulsieve zelfmoord, dan kan ook hieruit weliswaar blijken dat de mantelzorg van verzoekers familie helend werkt, doch niet dat deze niet kan worden overgedragen in Servië. Bijkomend kan nog worden gesteld dat verzoekers detentie een tijdelijke situatie is van vasthouding met het oog op zijn verwijdering en niet de situatie zoals deze in Servië zal zijn.

2.2.8. Hieruit blijkt niet dat er een strikte medische vereiste is tot mantelzorg, minstens niet dat deze niet beschikbaar zou zijn zoals gesteld wel wordt in de bestreden beslissing.

2.2.9. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer als controlearts toe zijn appreciatie te geven van de in een medisch getuigschrift weergegeven medische problematiek. Uit het medisch advies blijkt alleszins dat de medische problemen zoals verzoeker nog benadrukt in het verzoekschrift, bij de beoordeling zijn meegenomen en geenszins worden geminimaliseerd: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze angststoornis met nervositas, slaapproblemen en andere somatische problemen. posttraumatische stress-stoornis en paranoïde wanen in het kader van extreme angst en PTSD bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië.”*

Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen.

2.2.10. Er wordt prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.2.11. Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.3.2. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.3.3. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende aan:

“Omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dienen de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hun een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Verzoekende partij zijn dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met vaste zekerheid een nadeel zullen ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat.

Indien ten gevolge van de manifest onjuiste ongegrondheidsverklaring de verzoekende partij gerepatriëerd zou worden naar Servië, dan zou zij - ingevolge vaste rechtspraak van Uw Raad - ook haar belang verliezen bij haar vordering tot annulatie en schorsing van de thans bestreden beslissing.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat indien de verzoekende partij zou worden teruggestuurd naar Servië, zij de noodzakelijke medische behandelingen en de nodige mantelzorg van haar familie niet zou kunnen krijgen.

Een terugkeer naar Servië zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit inhouden, maar een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou ook tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.⁶

Deze schending van artikel 3 EVRM constitueert zeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.4. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar medische toestand en de schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop, zoals reeds hoger uiteengezet, dat verzoekende partij een schending van het voornoemd artikel niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

2.3.5. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is *in casu* niet voldaan.

2.3.6. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

K. DECLERCK